

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 12/prosinec 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>C. S. Lewis: Čtyři lásky</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo při své 771. schůzi dne 12. 12. 2017.
- Pokračují stavební práce na přístavbě. Děkujeme všem, kdo na stavbu pamatují v modlitbách, i těm, kdo přispívají finančně.
- Po druhém provedení **vánoční hry proběhne demontáž pódia**, které bude naloženo a odvezeno na faru. Staršovstvo prosí o pomoc.
- Připomínáme, že při **odchodu z kostela** je třeba kostel nejen zamknout, ale také vyřukat bezpečnostní kód a zkontrolovat stav (například okna, dveře, spotřebiče).
- Staršovstvo diskutovalo o **duchovním životě sboru a pastorační péči**. Je to dlouhodobý úkol, diskuse bude pokračovat. jh

Z KALENDÁŘE

- 17. 12. vánoční hra – generálka (sraz herců v 10.00, začátek 11.00)
- 18. 12. bohoslužby s Večeří Páně. Odpoledne **vánoční hra** ve dvou provedeních (14.00 a 16.00). Po druhé hře proběhne demontáž pódia a odvezení na faru
- 24. 12. sobota, 16.00, vánoční bohoslužby
- 25. 12. Boží hod vánoční, Večeře Páně
- 31. 12. sobota, 16.00 silvestrovské bohoslužby a navazující setkání
- 1. 1. 2017 neděle, bohoslužby, VP., **nebude rodinná neděle**
- 8. 1. 2017 bohoslužby, káže Marta Drápalová

Plyšte – skladujte – kompostujte – vymyšujte – připopravujte – chlístejte!
(B)líže se **15. bleden 2017**

a s ním již **8. ročník** veleúspěšného kulturního počínu

BraníXobě

Proběhne v našem kostele krátce **po skončení bohoslužeb třetí lednovou nedělí**. Svých 10 minut slávy může při této příležitosti prožít každý z Vás!
Was? Das! (Daß!) ■

ADVENT

Advent je čas očekávání. Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Maličký Ježíš se narodil v pravý čas. Po 33 letech naplnil své poslání a vzniklá církev se začala šířit do celého světa. Tehdy také skončil čas Izraele. Došlo k rozptýlení, k času pohanů, času nás.

Advent – čas očekávání. Ale na co čekáme? Řekneme: na vánoce, na romantiku nastrojeného stromečku, zářících očí dětí, půlnočních bohoslužeb, návštěv rodin, odpočinku, televizních pohádek... čas návštěv kostelů a prohlížení krásných Betlémů... Tehdy, v onen čas to bylo jiné. Císař vydal nařízení a všichni v jeho říši museli ke sčítání lidu. I Josef a Marie. Těhotná Marie, nemající, kde by porodila. Bůh se narodil ve chlévě – jako malé dítě – v čas příhodný.

A my máme možnost přemýšlet. Nejenom co koupíme svým milým, jak ty Vánoce prožijeme a „přežijeme“, ale především kým je pro nás onen malý Ježíš. Ten, který se stává Kristem, Mesiášem, Spasitelem, ten, kterého Otec nebeský takovým předivným způsobem vyslal na Zem... Je realitou v našem životě? Ptejme se, při tom čekání. Advent dává šanci poznat, jak jsme na tom vůči Ježíši Kristu. Vůči světlu. Vůči Bohu. Zda je církev, shromáždění, kostel jen naším, byť milým, zvykem, anebo zda Kristus je pro nás konkrétní. Pokud není živý v našem soukromém bytí, je to pouze rituál, symbol, zvyk zkracujících se dnů, zvyk prodávaných stromečků a vánoční výzdoby. Ale Bůh čeká, že zjistíme, že se potřebujeme Ježíše v srdci dotýkat. Dotýkat modlitbou, chválou, zpěvem, liturgií, činem Boží lásky skrze Ducha svatého. Bůh čeká. Můžeme léta chodit do sboru, a přece se s Ježíšem nesetkat... A přece: Tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný!

Advent je tvůj a můj čas. Říká nám ještě něco Ježíš Kristus? On? Ne farář, pastor, kazatel. On skrze Ducha svatého.

Otec v určený čas poslal Toho, před nímž se jednou (v určený čas) skloní každé koleno na nebi, na zemi, i v podzemí. I ty. I já. Snad. Ne snad, je to lepší DNES! V čas adventní. Kým je pro tebe Kristus? Bůh je konkrétní.

Začíná doba ranních mrazíků, na ulicích se krčí bezdomovci, kolem nás proudí zdánlivě netknutý svět byznysu a lidských pachtění. Společnost přijímá čas jako nutnost, chronos, čas odtikávající vteřiny a ženoucí nás k výkonům. Ale je také Boží čas – kairos – čas Božího setkání s námi. Využijeme, zhodnotíme, „vykoupíme“ onen čas Adventu?

Anděl nám říká, tak jako pastýřům: zvěstuji vám VELIKOU RADOST! O tom jsou a budou Vánoce. O veliké radosti, že k nám přišel Bůh. Do našich srdcí. Věříš tomu?

z článku Petra Mečkovského asi z roku 2003

ZAVERŠOVÁNÍ ADVENTNÍ

*Zas po roce jsme vrženi
do adventního tržení.
Však kde je? Kde je? Zdržení?*

*Je to idyla starobylá:
svařáku litry, dobrot kila.
Naděje, kde jsi zabloudila?*

*Čas dárcovského mlžení:
Čím, čím chcem býti strženi,
z pýchy do víry vrženi?*

Tak se v Adventu 2016 ptala *Eva Budzáková* *)

další básně najdete na straně 16

ADVENTNÍ RÉBUS

Aby vám doba těšení lépe utekla, můžete si zkusit „adventní rébus“. ADVENT je dobou NADĚJE, těšení ☺, zkuste tedy písmena NADĚJE poskládat jako šes-tidílné sudoku.

Malé připomenutí pravidel: uvnitř žádného řádku, sloupečku ani rámečku se šesti políčky nesmíte písmena opakovat.

D					J
		J	D		
J		Ě	N		
		N	Ě		
N		D	A		
A					N

řešení na straně 17

*) Sestra Eva Budzáková z lanškrounského sboru je nevidomá.

Je členkou dozorčí rady Diakonie – Střediska celostátních programů a služeb.

MODLITEBNÍ VEČER

„Pane, nauč nás modlit se“

15. listopadu se ve sboru v Braníku konalo modlitební setkání „Pane, nauč nás modlit se“, pořádané studenty ETF a jejich přáteli. Tato setkání se konají jedenkrát měsíčně v době, kdy probíhá vysokoškolská výuka. Každý měsíc je to v jiném pražském sboru ČCE a v listopadu přišla řada na Braník. Smyslem modlitebních večerů jsou, jak už název napovídá, především společně modlitby za církve, její jednotlivé členy nebo skupiny (faráři, studenti teologie, rodiny s dětmi, mládež...), konkrétní sbor i okolní společnost a svět. V minulém akademickém roce se večery konaly pod názvem „Přijď království Tvé“, letos organizátoři zvolili jiný, po mém soudu výstižnější název (viz L 11,1). Připomíná nám, že často nevíme, jak a za co se modlit (Ř 8,26), a že se to potřebujeme učit – a to u našeho Pána.

Na modlitebním večeru je vítán každý a obzvlášť nás potěší, když se k nám připojí členové sboru, kde se setkání zrovna koná, protože tak můžeme poznat nové lidi a také se dozvědět, čím sbor žije a co potřebuje. To je dobrý námět k modlitbám. V Braníku jsme tedy měli velký důvod k radosti, neboť se k nám přidalo opravdu hodně místních! Vzniklo krásné, pestré společenství spojující lidi různých generací, z různých koutů českých zemí, různých způsobů zbožnosti. Věřím, že náš Pán tam byl s námi a spolu s námi se z toho radoval. K té radosti velmi přispěli i čtyři hudebníci, část kapely ze sjezdu mládeže. Měli jsme k písničkám luxusní hudební doprovod v obsazení kytara, baskytara, cello a saxofon.

Do setkání nás uvedla píseň, žalm 4. a biblická promluva na oddíl z evangelia podle Matouše (6,5–8). Poté bratr farář krátce pohovořil o minulosti sboru a o jeho současných potřebách. Pro mě osobně bylo velmi povzbudivé poslouchat vyprávění o tom, že sborem v Braníku prošlo charismatické hnutí a sbor to ustál, nerozpadl se, naopak to pro něj bylo obohacením (a to se odvažují tvrdit, že bylo a je z Boha). Na povídání navázala první modlitební chvíle – za potřeby sboru, církve a jejích členů. Po písničce následovala druhá, s díky a prosbami za další záležitosti, co měl kdo na srdci. Každý se mohl modlit naprosto svobodně, nahlas či v duchu, krátce či dlouze. Druhou modlitební chvíli jsme uzavřeli společnou Modlitbou Páně a zakončili poslední písničkou. Většina účastníků zůstala ještě na občerstvení, které bylo vskutku bohaté – čaj, káva, kofola a různé, většinou sladké dobrůtky. Při konzumaci

všech těch dobrých Božích darů byl prostor si popovídat a třeba se blíže seznámit s novými tvářemi.

Mám velikou radost z toho, že patřím do okruhu přátel studentů ETF, kteří modlitební setkání v pražských evangelických sborech pořádají. Účastnil jsem se už počtvrté a pokud to můžu hodnotit, bylo setkání v Braníku zatím nejzdařilejší. Velký dík tedy vám, bratři a sestry z Braníku, že jsme se ve vašem kostele mohli sejít a setkat se s vámi a přijmout vaši pohostinnost. Přeji vám vše dobré – Bůh buď s vámi!

Alda Zapletal, FS ČCE Olomouc

DÁŇOVO ODPOLEDNE S DANIELEM P.

(Trochu egocentrickej nadpis i asi článek. No schválně, co vznikne.)

Úterní ráno (6. 12.). Achjo, to vstávání. Jsem ale rád, že vedu modlitebky; přinutí mě to na ně chodit. Tohle je způsob donucení, kterež mám rád – modlitebka je skvělá a rozumově to vím, ale ranní emoce kolem vstávání by byly silnější a vstát by byl problém (hihi, „vstát“ tady je neobvykle podmětem). Když to vedu, tak tam musím a prostě, byť nechtě, vstanu; toto nucení jsem s to přijímat – nucení k jednoznačně dobrým věcem.

Nejmenovaná milená osoba opět s ochotou tvoří snídani. „Dneska jen malej chlebík s marmeládou prosím.“ Oddaně přikývla.

Než se dostavím o patro níž, kde už stepuje snídaně, obléknu si fajnové kalhoty. Tenhle svetr se k nim docela hodí. Jé, to topení v tý koupelně zas fajruje; to bude zbytečnej účet. Potřetí říkat Kíčinu Martinovi, aby to upravit podobně jako u nich v koupelně, to už bych si připadal jako prudič [Jiří Prudič – bas (ze sboru národního divadla), který má C (cé velké) s prstem v nose]. Ale něco by to s tím chtělo udělat co nejdřív. Ouvej, proč jen tatýnek (jak říká nejmladší Míša) své děti nevedl k většímu kutilství; to bych, jsa jeho dítě, ocenil, kdyby vedl. No, i když nevím, jestli bych to ocenil, člověk si víc všímá toho, co nemá, než toho, co má. Chtěl bych to ocenit, kdyby to bylo. Bohužel to není. No, alespoň ten držák na sprchu v koupelně se mi podařil. Na první pokus!

Dneska docela zima teda. Dost. To v Praze v zimě už větší nebude.

Achjo, zase pozdě. To jsem si myslíval, že chodit včas umím. No, ale nejsem jediný; za mnou se to ještě dotrušuje. Chci ale omlouvat svoje chování chování ostatních? Nechci. Ale zas tak moc se opravdu nestalo. V tomhle případě dvě minutky pozdě nevadily.

„Tak kdo dneska začne? Jaké máte náměty k modlitbám? Jardo?“

„Pane, je psáno, že ,komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává‘. Trochu se bojím, že mi bylo dáno mnoho. Dej ať pomoc druhým, kterou jsi mi připravil, kterou ode mne očekáváš, konám v Tvoji síle. Nést břemena druhých... tím plníme zákon Kristův.“

Sborově: „ ... i moc, i sláva navěky. Amen.“

Jakto, že je v tý apsidě taková zima? „Zima jak v psírně,“ povídá Jarda. Jo, to je dobrý řešení číst v kanclu. Nechápu, že Jarda v tom kanclu sedí na kamnech; u mě by došlo k úmrtí na následky přehřátí organismu. Strašně zimomřivej člověk.

Lewis a jeho psaní o lásce k vlasti? No, nevím, jak moc nosný to bude. To nejde číst moc rychle, to se rychle ztratím. Sám Lewis říká: „... v tomto nesnadném textu.“ Hm, už jsem ztratil nit; to mi trochu vadí, no, to vyrušování během čtení; to vcházení, resp. vycházení, do, resp. ze dveří. Ale chápu, no. Některé věci je nerozum odkládat... Zkusím zas ten trýček se zavřením očí během poslechu textu. Ale jo, fakt to docela funguje; pomůže to zaměřit pozornost.

Dobře vypjatá diskuze; malinko komická. Asi mám radši, když se z diskuzí vyvodí nějaký záměr pro můj všední život; tak nějak funkci diskuzí po čtení chápu. Diskuze o tom, jestli jsme se měli nebo neměli bránit při vpádu Němců po Mnichově, to mě moc neba, no. Ale každé jsme třeba.

„Dáňo, máme zoufale málo příspěvků do brány. Nechceš něco napsat? Cokoli.“ No, já nevím, nemám moc času, no. Třeba mě to bude bavit. Nevím, bude? Achjo, ta moje váhavost, nerozhodnost.

Hihi, zkusím napsat něco, co implicitně popíše způsob, jakým přemejšlim. No jo, ale kdo by chtěl číst moje myšlenky? Chce to něco k tomu přidat. Zkusím ty svoje myšlenky komentovat způsobem, aby ty komentáře byly podnětný. No, nevím. Bude to nosný?

Dáňa P

PŘÍSTAVBA

Základy jsou hotové, beton bude vyzrávat 28 dní. Ale již po několika dnech bylo možno na něj vstoupit a vytvořit hydroizolaci. Po dalších dnech na něm začíná vyrůstat lehká kovová konstrukce. Pracovníkům stavební firmy přejeme klidné Vánoce.

8 565

Částkou 8 565 Kč přispěly nejstarší členky našeho sboru, Marulka Hrbková a Dagmar Evaldová, na naši přístavbu. Ne, že by sáhly do kapsy a peníze hodily do košíku. Ony už po úspěšném velikonočním bazárku začaly pracovat, aby se mohla uskutečnit další prodejní výstava – vánoční. Marulka celou dobu pletla, háčkovala, vyšívala a šila. Dagmar napekla a ozdobila krásné perníčky. Druhou adventní neděli vystavily výsledek své práce. Zájemci přicházeli, vybírali a do pokladniček – jedné ve tvaru stroměčku a druhé – modelu budovy, jejíž skutečný obvod se už rýsuje před okny kostela – vkládali své příspěvky. Výsledná částka hovoří o ochotě pomoci přístavbě a hlavně o ocenění iniciativy a na peníze nepřepočitatelných hodin a hodin práce. Marulko, Dagmar, děkujeme.

RČ

VÁNOČNÍ HRA

„Queení“ v Braníku

Víte, co má společného Freddie Mercury, skupina Queen a branická vánoční hra? Že ne? Tak my vám to neprozradíme, ale rozluštění hádanky na vás čeká v neděli 18. 12. ve 14 nebo 16 hodin. Můžete si zatím lámat hlavu nad tímhle textem, který vám poslouží jako vodítko:

*Vánoce jsou naše! Vánoce jsou naše!
Politici nesmí všechno na světě,
tak si nemyslete že nám svátky vezmete.
Máme své emoce, tak si nenecháme sebrat Vánoce.
Proto tady teďko řveme ze všech sil,
že chceme slavit, že se Ježíš narodil...*

Jo, není to lehké, ale přijďte, uvidíte a uslyšíte.

Lída Holá

Vánoce nebudou!

Volně
upraveno
podle povídky
Karlheinz Gerlacha
a vánočních divadelních her
Pavla Juna a Pavla Dvořáčka.

Stále živá vzpomínka

Příprava na vánoční hru v našem branickém sboru je v plném proudu. Při příchodu do kostela překvapí změna interiéru: **pódium**. Prožívám hřejivou

radost u srdce, když pódium opět vidím. Vzpomínám, kolik let už slouží té krásné tradici, slavit příchod našeho spasitele, dětskými ústy rozdávat radost písněmi, hlásat evangelium, ve kterém se obráží i naše lidská selhání, ale vítězí láska a pokoj pro nás všechny. Kladu si znovu otázku, kolik to je let, kdy ho obětavě postavil můj manžel, Vlastimil Jelínek. Odhadla jsem asi 30 let. Staršovstvo s br. farářem L. Rejchrtem požádalo manžela, aby udělal pódium asi pro 40 dětí. Ochotně se toho ujal. Byl Truhlářem s velkým "T". Uměl si se vším poradit. Nebylo však snadné v malém prostoru domácí dílny vytvořit pódium, aby splňovalo všechny parametry, např. pevnost, přístupnost, bezpečnost a také "dobré bude, aby bylo jako velká stavebnice, která se dá snadno smontovat i rozebrat". Dobrá věc se podařila, Vlastin si vzal k ruce ještě nejstaršího syna Dana a pódium bylo instalováno a slouží dodnes.

Pán Bůh nám dal do života mnoho darů; važme si také daru zdravých rukou, jak svých, tak těch druhých, které pro nás něco tvoří. A dovolte mi ještě jeden osobní postřeh. Často jsem pozorovala svého manžela při práci, s jakou chutí a šikovností tvořil. O takovém člověku se říká, že mu ruce jenom hrají. Viděla jsem i dál, jako když se těma rukama modlí a vzdává Bohu chválu.

Což byste koli činili z té duše čiňte, jako Pánu. (Koloským 3,23)

Věra Jelínková

O UŽITEČNOSTI

Poslouchat cizí hovory se nemá, ale kuře bylo nejspíš nevychované, vždyť uteklo hrobníkovi z lopaty. Možná ale udělalo dobře.

Poté, co se vylekalo svého vlastního odrazu ve střeptu zrcátka, zpoza křoví zaslechlo Kraténovu přednášku o neužitečnosti. Abyste milí čtenáři dobře rozuměli, Kratén je jméno ježka, které mu dal Martin Kepka ve své knížečce „Radostná bezdomovectví Krlíčka a jeho přátel“ a učinil tak zcela záměrně. Ježkovo jméno Kratén totiž vychází z řeckého κρατειν – tedy kratejn, což znamená „vládnout“. Kuře se tedy proto po Kraténově přednášce rozhodlo být po celý zbytek života co nejvíc neužitečné, aby přece jen neskončilo jednou v mrazáku.

Kdyby Kratén, ten velký vzdělanec, věděl, že ho kuře poslouchá, asi by to Krlíčkovu nikdy neříkal jakoby nic.

Nicméně kuře si přednášku vyslechlo, ale vůbec z ní nebylo moudré. Kratén totiž pokračoval jakoby nic o lidech a jejich cizojazyčných knihách, které čtou a kterým věří. Že prý v jedné se píše o tom, že lidé musí být užiteční, protože strom, který není užitečný, bude vyřazen.

„Tak jak je to vlastně s tou užitečností, když podle Kraténa je člověk svou užitečností tolik svázán, a oni našli své útočiště na paloučku, kde jsou tááák volní?“

Pokud by kuře mělo být užitečné podle jedné z těch knih, ve které se píše o tom, že když člověk nebude užitečný bude vyřazen, způsobil by ve velkovýkrmně kuřat zobalo, přibývalo by na váze a jistojistě by skončilo v mrazáku. Nechme ale kuře kuřetem a věnujme se Kraténovi – tomu vzdělanci, který chtěl mít vše pod palcem a všechno také věděl nejlíp.

My ale nejsme vzdělaný ježek Kratén, který jako jediný ze všech zvířátek na paloučku uměl číst. Žel ale přečetl jen volné listy, které se mu náhodou dostaly pod čenich, a tak měl jen zkrácené informace. Kéž by se mu pod ten jeho čenich dostala také biblická stránka z Numeri 20; dočetl by se opravdu velmi zajímavé věci.

Třeba mj. to, že máme také mluvit ke skále a všichni, kdo veřejně vykládají Boží Slovo, si na své posluchače mají vzít hůl.

Cože? Mluvit ke skále a k výkladu Božího Slova používat hůl?

Ano! S holí na lid a slovem na skálu, jak je psáno v Nu 20,8; „**Vezmi hůl, svolej spolu se svým bratrem Áronem pospolitost a před jejich očima promluve ke skalisku, ať vydá vodu...**“ Tak zní neměnná vůle našeho Boha – Hospodina. Vůle, která nezasvěcenému čtenáři může připadat jako příkaz pouze pro Mojžíše, ale pro nás zasvěcené, kteří umíme číst mezi řádky, je vůlí i pro nás.

S holí víry... s holí, ze které Izraelci neměli strach, protože všude, kde se objevila, se buďto rozestoupilo moře, nebo z nebe padala „mana“, vítězilo se v boji s Amálekovci, tekla voda ze skály, ale také došlo k zázračnému uzdravení při uštknutí pouštními hady, které seslal sám Bůh jako varování.

Hůl víry – hůl svědectví toho, co jsme s naším Bohem prožili.

A ta skála? Co s ní? Třískat do ní tou holí? No... Tak by to možná pochopil náš vzdělanec Kratén. Úplně stejně špatně, jako to špatně pochopil i Mojžíš. „**Hospodin skála má a hrad můj...**“ čteme v Ž 18,4 (v kralickém znění). Vyznává-li tedy žalmista, že Hospodin je jeho skalou, má s ním asi velmi velmi hluboký vztah. Něco úžasného s ním prožil a nemuselo nutně jít o zázrak.

Jak je to tedy s tou užitečností, když se jí kuře snažilo zbavit, jen aby neskončilo někde v mrazáku, pak na pekáči, talíři a nakonec někomu v žaludku?

Kratén, přestože byl velkým vzdělavcem a jako jediný ze zvířátek na paloučku uměl číst, asi moc užitečný nebyl. **Ale to byste si tu knížečku Martina Kepky *Radostná bezdomovectví Krlička a jeho přítel* museli přečíst.**

Pokud mohu, milí čtenáři, soudit, tak jestliže Bůh někoho svazuje, pak jedině láskou. Láskou, ze které se až tají dech. Láskou, která jde až za hrob. A to doslova a do písmene.

A o té Lásce máme svědčit lidem kolem sebe s holí víry – s holí svědectví divů, které pro jednoho každého z nás vykonala. Mluvit se skalou, o které náš žalmista vyznává, že je jeho Bůh – Hospodin. Mluvit se skalou, která skýtá ochranu.

Pavel Sivák

LEDNOVÉ EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY

Týden modliteb za jednotu křesťanů proběhne 18.–25. ledna 2017. Téma je „Smíření – Kristova láska nás nutí“ (2K 5,14). Těšíme se, že se ke společným modlitbám sejdem i v Braníku. Konkrétní den v tomto lednovém týdnu v tuto chvíli vybíráme se sestrou farářkou Buttovou z ČČSH i bratrem P. Mgr. Grzegorzem Tanderysem MIC z katolické církve a bude včas oznámen. JFP

Milí přátelé v Kristu,

máme před sebou opět příležitost setkat se a společně se modlit. Modlitba není jen niternou, osobní záležitostí, je také předivem, které utváří a buduje společenství víry. Skrze modlitbu vcházíme do společenství s Bohem a s těmi, kteří se s námi modlí, a to napříč denominacemi. Zápas o jednotu Božího lidu vyžaduje konkrétní činy. Ekumenické modlitební bohoslužby, jako je Alianční týden modliteb a Týden modliteb za jednotu křesťanů, jsou jedním z projevů jednoty.

Program týdne modliteb za jednotu křesťanů připravili pro rok 2017 bratři a sestry z Německa. Téma je vzato z 2. Korintským 5, 14 a zní: *Smíření – Kristova láska nás nutí*. Jiný překlad tohoto textu říká: *Kristova láska nás má ve své moci*. V Jeruzalémské bibli zase čteme: *Pobízí nás totiž láska ke Kristu*. Co je to vlastně láska? Dnes je láska nadužívaným slovem a pomalu ztrácí svůj obsah. Jsme v pokušení lásku zromantizovat, udělat z ní jen citovou záležitost. Přitom láska je také životní postoj vyjádřený konkrétním činem. Pán Ježíš nás učí milovat dokonce nepřátele. Kdybychom měli čekat na onen pocit lásky k takovému člověku, tak se asi nikdy nedočkáme. Pro lásku se musíme rozhodnout. Bůh se rozhodl milovat člověka. Mnozí jsme se rozhodli milovat Boha a z toho pramení síla milovat druhé a nabízet smíření.

Apoštol lásky, jak se někdy svatému Janovi říká, to pěkně vyjádřil: *Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm*. Je smutné, když slyšíte kolem sebe, že lidé po špatných zkušenostech přestali věřit na lásku. Apoštol Jan vyznává, že spolu s ostatními učedníky poznal Boží lásku v Kristu. A hned dodává: *a věříme v ni*. Přeji vám i sobě, abychom při společných modlitbách prožili něco z té velikosti Boží lásky, v kterou věříme, která nás váže, má ve své moci a pobízí nás ke smíření a k jednotě.

*Ing. Daniel Fajfr, M.Th., předseda ERC v ČR
mons. František Radkovský, delegát ČBK pro ekumenismus*

BÁJEČNEJ BÁL

13. ledna 2017 od 19 hod. KC Zahrada, Jižní Město

Prošli jste při kavárně bratra Václava chodbou kolem nástěnky, vzhledli nahoru a spatřili prapodivný plakát s fialovým slonem a žlutou opicí? Říkáte si, co jste to právě viděli? Oči vám zůstanou na nápisu *Báječnej bál* a zmatením už jste celí nesví? Radši se tiše protáhnete zpět do malého sálku a dopijete svou kávu, předstírajíce, že jste nic neviděli? Chyba! Báječnej bál aneb báječná tancovačka... co by mohlo být *báječnější*?

Pojďme v sobě na chvíli pohřbit všechny předsudky typu: *Když je ten plakát divnej, bude i akce špatná nebo rychle pryč, neumím tancovat* či dokonce *lidi, co choděj na bály, jsou strašidelný a divný*. Tato akce, ač se na první pohled zdá jako něco

- kam nikdo nechodí,
- pokud chodí, jsou to snobové v plesových šatech,
- co stojí určitě hromadu peněz a za tu srandu mi to nestojí nebo
- kdy je lepší být doma a cpát se buřtugulášem (hm, to je nakonec

taky dobrý...), je docela jiná. Na Báječnejnym bálu se většinou sejde mládež z celé republiky. Místo rudých večerních rób se to tam hemží vlastnoručně vyrobenými kostýmy na téma bálu (letos *vesnická tancovačka*), či prostými tričky se sukňemi. A pokud jde o *zábavnost* akce, tak třem předtančením (z čehož je jedno dokonce od pořadatelů – Pražského SOMu – naprostých zabíjáků, pokud jde o tanec), party kapele, hromadě občerstvení a přátel já tedy *zábava* říkám.

Pokud vás ani tohle nezaujalo, tak o hodně přicházíte, abyste věděli. Ovšem pro ty, co zájem mají, tak lístky jsou hned u vás, k zakoupení u Míši Mazné. ■

BÁSNĚ EVY BUDZÁKOVÉ

NA BLÁTĚ

Prosinec na blátě
s hokejem na betonu.
Kam asi volá tě
roztráštěný zvuk zvonů?

Do skrýše kostela,
vždyť Vánoce se blíží.
Hvězda se zaskvěla,
však kříž jí cestu kříží.

Ta pouť tě poleká
k jeslím,
kde voní seno.
Je trošku daleká
a není nasněženo.

Vánoce na blátě,
v tom blátě šlépěj obra.
Hlas věčný volá tě: Jsem pokoj,
vůle dobrá!

VÁNOCE

Vánoce
zrnka vzpomínek
na šňůru večerů dlouhých
navlečená

Vánoce smutná okna osamělých

VÁNOCE

čas okusit naději
čas pro smíření

Betlémy
Překrásné řezby
ovečky jako živé
sny prosté
jak nejkřehčí chvíle
z dětství
a v srdci
příběh
o jednom narození

ZVONY

Dokud zvony
alespoň plácí
mohu si zpívat
třeba potají.
Až umlknou
v mém utrženém srdci
zbude jen sluj

Čeho jsme se zúčastnili

- Toleranční kamion – před Rudolfinem zahájili jeho program do té doby utajení trubači (foto na obálce) z našeho sboru.
 - Akce „Pozvi souseda na večeři“ - opět se v apsidě setkali zájemci o společnou večeři s lidmi známými i neznámými. Volný program se protáhl do pozdních hodin. Pokud někomu při tom tekly po tvářích slzy, pak to byly slzy od smíchu.
 - Adventní rozšířená biblická – apsida vyzdobená vánočními větvíčkami, talíři s cukrovím a ovocem – AZ kvíz, vyprávění o Karlu IV. – potěšení pro oči i mírný nápor na hlavu.
-

Křesťanská služba – pomoc s dopravou

**Prosíme motorizované členy sboru,
kteří by mohli občas dopravit některé seniory na bohoslužby,
aby kontaktovali Lenku Pecharovou.**

(pechle73@seznam.cz)

Neznamená to trvalý závazek, ale i třeba jedna neděle za 3 měsíce je významným krokem k podpoře živého společenství sboru.

■

Adventní rébus – řešení

N	D	J	E	Ě	A
Ě	E	A	D	J	N
D	J	Ě	N	A	E
E	A	N	Ě	D	J
A	N	D	J	E	Ě
J	Ě	E	A	N	D

■

SLUŽTE HOSPODINU S VESELÍM

☞ *Radostně služ Hospodinu!*

(Ž 100,2a)

☞ *A hle, kdosi k němu přišel a zeptal se ho: „Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?“ On mu řekl: „Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání!“ Otázal se ho: „Která?“ Ježíš odpověděl: „Nebudeš zabíjet, cizoložit, krást, křivě svědčit, cti otce a matku, miluj svého bližního jako sám sebe.“ Mladík mu řekl: „To jsem všechno dodržel! Co mi ještě schází?“ Ježíš mu odpověděl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“ Když mladík uslyšel to slovo, smuten odešel, neboť měl mnoho majetku.*

Mt 19,16-22

Když odchází bohatý mládenec od Ježíše, je smutný. Zdá se mu, že Ježíš žádá příliš a on je přece jen ke svému majetku připoután. Se smutkem se dá „stylově“ odejít, ale ne žít v Ježíšově službě. Dobře říká židovský mudrc: „Bohu se dá sloužit jen v radosti“. Když mu sloužíme se zachmuřenou tváří a zapšklou duší, sloužíme skutečně jemu?

Hlavní příčina mrzutého křesťanství je asi v tom, že člověk se začne litovat, jak se pro Pána Boha obětoval a jak málo byl oceněn. Služba Bohu s ukřivděnou tváří je tak trochu rouhání. Zvěst radosti, evangelium, jež starozákonní člověk neznal, by na nás měla být vidět. Vždyť ohrožením církve není nepřátelství světa, ale o mnoho víc neradostní křesťané s protáhlým obličejem.

Z knížky Lud'ka Rejchrt: Radost pro Tvůj den

Milí přátelé,

Redakce Brány vám přeje, abyste v roce 2017 pamatovali na slova uvedeného textu a sloužili Hospodinu s veselím

Na obálce Brány je dřevorezba Lud'ka Rejchrt

OBSAH 12/2016

Vítejte	2
Ze sborového života	3
staršovstvo, kalendář	
Advent	4
Zaveršování adventní	5
Adventní rébus	5
Modlitební večer	6
„Pane, nauč nás modlit se“	
Dáňovo odpoledne s Danielem P.	7
Přístavba	9
Co znamená číslo 8 565?	
Vánoční hra	10
1) „Queení v Braníku“ (pozvánka), 2) Stále živá vzpomínka	
O užitečnosti,	12
Lednové ekumenické bohoslužby	14
Báječnej bál	15
Básně Evy Budzákové	16
Drobné zprávy	17
Služte Hospodinu s veselím	18
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 12/prosinec 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

*Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi nalezla milost u Boha.
Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“*